

I, 16.

I, 16.

RECTOR
ACADEMIAE VITEBERGENSIS
GEORGIVS
R V D O L P H V S
BOEHMER

PHILOSOPHIAE ET MEDICINAE DOCTOR
ANATOMIAE ET BOTANIC. PROF. PVBL.
ORDINARIVS

I N S T I T V T V M
CAROLI CHRISTIANI KOCH

DOMITSCHIENSIS MISNICI
LL. AA. M. ET SS. TH. CVLTORIS
MEMORIAM REPVRGATORVM SACRORVM
ORATIONE ANNIVERSARIA

I N A V D I T O R I O M A I O R I
A. D. XI. CAL. MAI. A. R. S. C D S CCLXII.
CELEBRATVRI

C I V I B V S
ET POSTERITATI COMMENDAT

*Praemittitur Antiquitatum Germaniae Specimen XI.
de originibus Saxonis VI.*

VITEBERGAE
PRELO EPHRAIM GOTTLOB EICHSFELDI
ACADEMIAE A TYPIS

Saxonum genti varia alia nomina a Romanis et Graecis dari, antequam illorum instituta moresque didicissent, et aliis vel sociis, vel prioribus occupati soli cultoribus, adnumeratos eos esse, multa argumento sunt; sicuti etiam postea quidam, poëtae praesertim, imitatione antiquitatis vetustis eos vocabulis adpellant. Sic VENANTIUS FORTVNATVS (l. III. carm. IV.) in praefatione, profaica illa, sed supra carmen figurata, scripsit: *Noui quidem, te mihi Canobo, CHERVSCIS arcessentibus MYOPARONEM praepetem, catus, et arte AREMORICA tutus, inter symplegadas se mordentes exissem.* Vocat enim illos Cheruscos, quia horum regionem iam trans Rhenum, loquentibus ex Romanorum et Gallorum consuetudine, obtinebant. Tribuit etiam ipsis artem Aremoricam certissimo indicio, tractum Aremoricum habuisse tunc incolas Saxones. Describit enim hos Aremoricos ZOSIMVS (l. VI. p. 376. ed. Oxon.) per homines, qui eiectis Romanis magistratibus, exemplo Britannorum et aliorum Gallorum se in libertatem vindicauerint. Nec PROCOPIVS (de B. Goth. l. I. c. XII.) aliud prodidit, licet in eius codicibus Αρβοριχοι scribantur, quos ZOSIMVS recte Αρμορικους vocat. Facit enim fidem, coaluisse cum iis Germanis in vnam gentem, qui Thuringis vicini septentrinnalia Galliae inuaserint eo tempore, quo Syagrius ab Alarico Visigotho captus est, vt ex historiae serie patet. Collocat vero supra Francos, hoc vero est, mare versus, et de Aremo-

Aremoricis adhuc liberis loquitur, ante quam a Chlo-
douaco uicti sunt. Qui autem Germanorum, a Fran-
cis diuersi, et Thuringorum vicini, tunc in Are-
moricam transire, et cum his liberam rem publi-
cam instituere, vt vnus corporis fierent, potuis-
sent, nisi Saxones? Errat quidem in eo, quod, vt-
pote tanto interuallo loci disiunctus, et forte con-
fusa narratione decepus, Saxones, iam ante con-
iunctionem cum Aremoricis, fuisse Christianos
scripsit. Sed cito tamen illos in Gallia, ex parte
certe, haec sacra suscepisse VENANTIUS auctor
est: (in carm. de pasch. ad Felicem ep.)

*Aspera gens Saxo, viuens quasi more ferino,
Te medicante sacer bellua reddit ouem.*

Hinc enim forte errandi Procopio caussa, quod de
ipsis etiam sacris inter Aremoricos et nouos adue-
nas consociatis aliquid acceperat. Multa vero Sa-
xonum inter Aremoricos in toto Saxonici litoris
tractu vestigia ostenderunt ALTESERRA, MORI-
SOTVS, VALESIVS, HVETIVS. Hinc satis etiam
liquet, illud SIDONII APOLLINARIS (Carm. VII.
v. 548.)

*Quin et Aremoricus piratam Saxona tractus
Sperabat,*

longe aliter capiendum esse, quam viris doctissi-
mis visum est, quasi hoc vero *sperabat* per cata-
chresin significet metuebat. Loquitur enim Sido-
nius de gentibus arma yndique in Romanos capi-
entibus; vnde Aremorici, iam Honorio imperan-
te qui descuerant, Saxones tunc non metuebant,
):(2 sed

sed nouam eorum, tanquam sociorum, multitudinem, trans mare auxilii caussa adfuturos, expectabant. Quid ergo mirum, si Procopius solo communi Germanorum nomine ad designandam coloniam, in Aremoricam emissam, vsus sit, quod in rebus Carausii AVRELIVM etiam VICTOREM (de Caes. c. XXXIX.) fecisse alibi monuimus? (Spec. har. Antiq. VI.) Neque leuis etiam est suspicio, fuisse Magnentium natione Saxonem, licet nomen, hoc nondum vsu satis tritum, in prodenda origine nemo adhibuerit. ZOSIMVS quidem (l. II. p. 134. ed. Oxon.) vult ortum ex barbaris fuisse, sed ad Letos, populum Galliae, se contulisse. De Letis viri quique eruditissimi multa egregia docuerunt, vt VALESIVS (ad AMMIANI l. XVI. c. XI. p. ed. Gron.) GOTHOFREDVS (ad Cod Theod. l. VII. tit. XX. l. XII. T. II. p. 435. add. T. V. ad p. 132.) aliique, et forte alio tempore quaedam addere licebit; quum praesertim quaedam restent nouae industriae. In vniuersum autem constat, hos variarum gentium fuisse perfugas, qui a Romanis agros in prouinciis Galliae colendos, dictos inde terras Leticas, acceperunt, vt lectam bello iuuentutem pro iis darent. Docent hoc praesertim nationum adiectiones in NOTITIA IMPERII. Exinde igitur, vbi natus fuerit Magnentius, nihil colligitur. IULIANVS (orat. I. p. 34.) qui optime hoc nosse poterat, vocat maiorum Constantii vile mancipium, qui ex praeda Germanica

nica seruatus fuerit. Sed haec mere oratoria circumlocutio conditionis, quam diximus, Leticæ. Reliqui omnes fuisse ipsum gentis barbaræ, aut ortum parentibus barbaris tradunt. Vnus ZONARAS nomen proprium gentis edit, qui patrem Britannum adpellat. Sed huius non magna fuerit auctoritas, qui suo æuo aut Britanniam Galliae aut Saxones Britanniae male interpretari potuit. Meliõra fane ipse IULIANVS ibidem sollerti inuestigationi reliquisse videtur, qui propter necessitudinem sanguinis vel agnationem, (sic enim ex Graeco vertendum est, quod vulgo perperam adfinitatem reddunt,) ipsi maxime strenuos socios, ex iis, quæ trans Rhenum sint, gentibus, militasse, Francos atque SAXONES, scripserit, idemque alibi luculentius confirmet, (Orat. II. p. 56.) vbi genus ex his duobus populis duxisse illum, et multas in iis cognationes habuisse, diserte testatur. Si natus ex Francis fuisset, vbi more oratorum vires et potentiam Magnentii Iulianus exaggerat, genus inde ductum ob horum iam nimium celebres opes non dissimulasset, si praeceptis artis obsecutum statuimus. Ita, vt vitaret nouitatem nominis, nondum inter Graecos et Romanos voluptatem auribus adlaturi, prius circuitione vti maluisse, censendus erit, nisi fallimur. Et quisnam tam formidandus populus tunc circa occidentis maria, vt ibidem exstat, post Francos superesse poterat, quam Saxones? Possemus alia adicere, nisi haec fidem coniecturae haud vanam facere posse, speramus.

remus. Vnum obseruamus, sententiam nostram de orto Saxonum a captis nouis sedibus nomine inde valde confirmari, quia diu fuit infrequentius, et tunc demum crebrius vsurpatum, quando, subactis aut foederatis pluribus populis, magnam iam regionem ditione tenebant. Nec obstiterit, si quis Ptolemaeum aut Marcianum opponat. Hi enim sunt geographi, quibus in ignotis nominibus facilius ignoscitur, quam historicis, qui eloquentiam adfectant; vt vel Strabonis, multas gentes et loca nominibus, diu demum post rursus vsu frequentari coeptis, efferentis, exemplo constat. Sunt quidem haec eius modi, vt ex illis nec dum, tanquam ex plane compertis et exploratis, contexere historiam liceat. Sed quis non fateatur, Francorum noscendis originibus non aliunde plus adiumenti esse adlatum, quam quod tales quaestiones non neglectae sunt? Praeterea, vt nondum perduci ad liquidum singula possint, occasione tamen erunt, vt complura in mentem veniant aliis, qui huic studio operam impendent, de quibus, nisi admoniti, non cogitassent. Et quis desperet, posse adhuc quaedam monumenta erui, e quibus maior lux adfulgeat: vt nuper SCHEIDIVS, V. Ill., sed magno iam bonarum litterarum damno rebus humanis ereptus, insignem ab omnibus patriae amantibus gratiam iniit, publicato paruo opusculo MEGINHARDI, quod ingentem vtilitatem historiae Saxonum adferat? Vtinam esset, qui ex magno opere, quo vitae sancto-

rum,

rum, vti vocant, continentur, res ad nostram historiam pertinentes exciperet, et perite in ordinem redactas vsibus publicis redonaret. Tacemus alia quaedam volumina, quorum copia est rarior, et e quibus locupletari hoc instrumentum posset. Neque enim omnium sequioris etiam aevi scriptorum semper vacillat fides; si modo clara et certa signa adparent, vnde et quo animo quidque proferrant. Saxones classibus Siciliae oris infestos, proxime ex Ambrosio ostensum fuit. Fac, vnica ista eius epistola careremus, quis sciret, eo tempore, quo Maximus imperium inuaserat, eos multum iam mari polluisse? At quis Ambrosio fidem abroget, postquam aliunde quoque fugitiuae quaedam particulae perditae veri retractae sunt? Habet in hoc genere summum vsum consideratio circumstantiae temporum, quae saepius nec opinantes bonorum auctorum lectores veluti repente alicubi exortum lumen ex deuiis et interruptis in viam reducit, sicuti maioribus nostris ista inundatio septentrioni subiectarum terrarum, paullatim vt alio alioque concederent, causa fuit, donec hic, vbi diu iam confederant, post dubiae ex Britannia, Thuringia, et Francia, lucis primordia, et rursus offusas infeliciois aevi tenebras, plenus coelestis claritatis dies effulfit.

Celebrabit praesentis aetatis hac ex parte felicitatem, et diuinae prouidentiae gratiasaget, CA-

ROLVS

ROLVS CHRISTIANVS KOCH, Domitsciensis Mis-
nicus L.L. AA. M. et SS. Theol. Cultor, qui bene-
ficii Weyrauchiani ex lege a. d. XI. Cal. Mai. maio-
ri in auditorio orator, de doctrina euangelica Lu-
therana non noua, sed antiqua, verba facturus, pro-
dibit. Omnium erit, CIVES, grate diuinis mu-
neribus uti, et hoc ipsum, de quo agetur, ante
omnia ponere. Quo minus dubitandum erit, cu-
iusque animum religionis etiam cogitationem subi-
turam, ne in tam pia congratulatione bono-
rum deesse officio velit.

P. P. Vitebergae a. d. XII. Kal. Mai. A. S. R.
c1o c1cc LXII.

T. 2972

ULB Halle
007 441 851

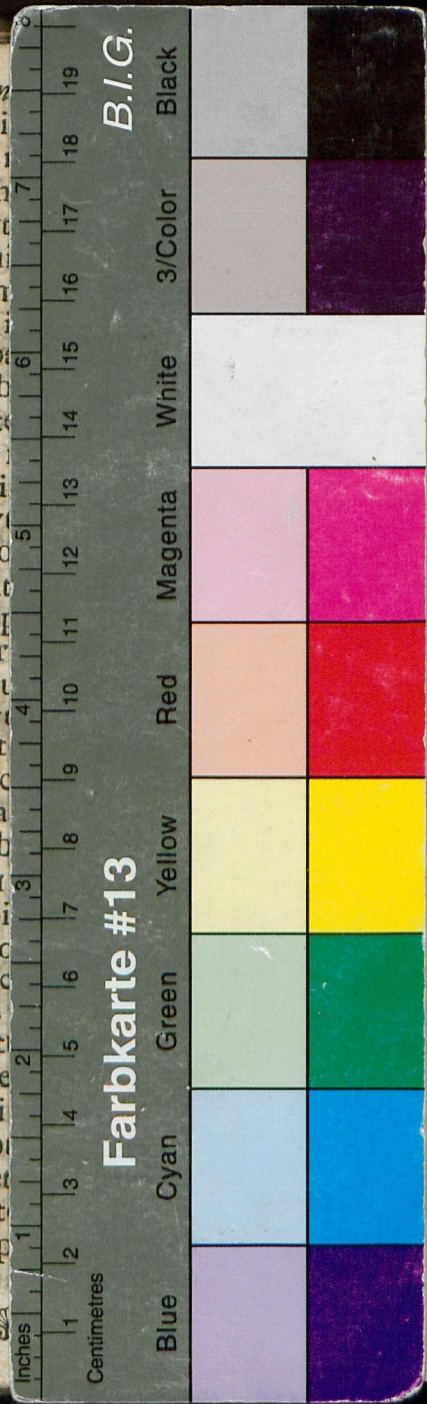
3

40

RECTOR
ACADEMIAE VITEBERGENSIS
GEORGIUS
R V D O L P H V S
BOEHMER

PHILOSOPHIAE ET MEDICINAE DOCTOR
ANATOMIAE ET BOTANIC. PROF. PVBL.
ORDINARIUS

I N S T I T V T V M
CAROLI CHRISTIANI KOCH

DOMITSCIENSIS MISNICI
LL. AA. M. ET SS. TH. CVLTORIS
MEMORIAM REPVRGATORVM SACRORVM

ORATIONE ANNIVERSARIA
IN AVDITORIO MAIORI

A. D. XI. CAL. MAI. A. R. S. c15 15 CCLXII.

CELEBRATVRI

C I V I B V S

ET POSTERITATI COMMENDAT

*Praemittitur Antiquitatum Germaniae Specimen XI.
de originibus Saxonis VI.*

VITEBERGAE
PRELO EPHRAIM GOTTLOB EICHSFELDI
ACADEMIAE A TYPIS